

Z paměti amerického
detektiva

Zlosyn

Léona Cliftona

A dark silhouette of a person standing in a misty, dark environment. The person is holding a scythe in their right hand. The background is a gradient of dark brown and black, with a soft light source from the right creating a glow around the person's legs.

www.eknizky.sk

Zlosyn

Z paměti amerického detektiva

LÉONA CLIFTONA

EKNIZKY.SK



Zlosyn by eknizky.sk is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License, except where otherwise noted.

Obsah

I.	1
II.	9
III.	19
IV.	29
V.	39

Ďalšie knihy od autora Léon Clifton 49

J.

ŘEDITELOVA BEZRADNOST.

Léon Clifton, znamenitý americký detektiv, chystal se právě opustiti svou pracovnu, aby se odebral na bursu.

Tu byla mu ohlášena návštěva Jacka Hamiltona.

Clifton se zamračil.

Agent tajné policie — co mi zas chtějí? Věru, měl bych sto chutí vzkázati mu, že nejsem doma!

Posledně neposlechli mé rady, a prohnáný zlosyn, o němž nechtěli uvěřiti, že je pachatelem oné smělé krádeže, hezky jim uklouzl! Uznali sice svou chybu, také se mi omluvili — mně však se již příliš nechce pomáhati tam, kde nejsou dobré radě přístupni!“

Chvíli přecházel nerozhodnut pracovnou. Posléze však jeho vášeň detektivská zvítězila.

„Ať vejde!“ řekl sluhovi, jenž přišel ohlásit návštěvu.

Netrvalo dlouho, před Cliftonem stanul malý mužík, pronikavého pohledu, jenž pozdravil jej s velikou uctivostí.

„Přejete si, Hamiltone?“ úsečně se otázal Clifton.

„Pan ředitel prosí mr. Cliftona, aby si neobtěžoval navštívit jej v jeho pracovně. Bylo mi nařízeno, abych přinesl odpověď.“

Clifton okamžik otálel; posléze však odvětil: „Přijdu ještě před polednem. Zatím iest mi jíti za vlastní záležitostí.“ Agent pozdravil a odešel.

„Zajisté stalo se zase něco, nad čím rozum těch přemoudřelých pánů zůstal stát!“ zahučel Clifton. „Nu, uvidíme.“

Odešel na bursu; a když byl k úplné spokojenosti vyřídil svou záležitost, zaměřil k policejní budově.

V průjezde čekal již na něho Hamilton, jenž se radostně usmál, když jej uzřel.

„Pan ředitel vás již očekává, mr. Cliftone,“ ozval se.

Leon Clifton pokynul hlavou a mlčky bral se k ředitelově pracovně.

Stanul v pěkně zařízené místnosti. Statný, elegantně oděný pán pokročil mu vstříc a zdaleka podával mu obě ruce.

„Těší mne, mr. Cliftone, že vás zde zase vidím!“ zvolal s upřímnou radostí, tiskna mu ruce.

„Jen abyste mne také tak rád slyšel, mr. Thomsonsone!“ ozval se Clifton ironicky.

„Vy se na mne ještě hněváte? Milý Cliftone, což vám nestačí, když vám řeknu, že jsem byl tehdy hlupák.“

„Musím věriti každému slovu pana ředitele!“ kousavě řekl Clifton.

Mr. Thomson se usmál.

„Vy to znáte, milý Cliftone! Tedy jsme spolu již zase dobří? Odpovím za vás, že ano; a těší mne to velice. Mám pro vás zase nějaký rébus, který mi zajisté pomůžete rozluštit — vlastně který sám rozluštíte? Vidte, milý Cliftone?“

„Oč vlastně jde, pane řediteli?“ otázkou odpověděl Clifton.

„O případ nejvyšš záhadný. Posadte se, mr. Cliftone!

Usedli a ředitel hned začal: „Zajisté je vám známo, že v třicáté avenue bydlil podivín —“

„Abraham Grefield,“ doplnil jej Clifton.

Policejní ředitel pokynul hlavou.

„Netřeba vám tedy připomínati, že svůj celý dům obýval samotěn s jediným starým sluhou a že byl považován za bohatého muže.“ Nyní zase pokynul Clifton.

„Když po půlnoci kráčela hlídka třicátou avenue, zaslechla z onoho domu hrozný výkřik. Přikvapili tam

strážníci a začali bušiti na vrata. A když jim nikdo neotvíral, chtěli již doběhnouti pro posilu, aby mohli vypáčiti vrata. Konečně zaslechli uvnitř kročeje. A když prohlásili, kdo jsou, bylo jim otevřeno. Starý sluha Grefieldův, třesa se na celém těle, otevřel jim. K jejich otázce, kdo zde vykřikl, neodpověděl; zapotácel se, div, že neklesl. Teprv po chvíli pronesl, že nic neslyšel. Vyzvali jej, aby šel s nimi prohlédnouti místnosti. Protože starý Grefield měl ve zvyku, když ulehł, dáti se zamknouti, měl sluha klíč od jeho ložnice. Otevřel tedy a starého Grefielda našli na loži, tonoucího v krvi, již mrtvého. Jeden strážník zůstal v domě, aby hlídal mrtvého i živého, druhý to šel ohlásit. Byli jsme tam již; lékař konstatoval, že starý podivín měl probodnutou hrud' dvojostrým, tenkým nožem a že smrt nastala v několika minutách. Železná pokladna byla otevřena — klíč trčel v zámku — v pokladně nenalezeno téměř ničeho. Stala se tu tedy loupežná vražda. Prohledali jsme nejdříve ložnici. Její okno bylo zavřeno okenicí; tudý tedy vrah nevníkl. Přišel zajisté dveřmi a když byl své dílo dokonal, odešel a zamknul za sebou.“

„Hm, hm,“ zahučel Clifton.

„Tuším, co si myslíte, mr. Cliftone,“ ozval se ředitel. „Vyslechněte mne však dále. V ložnici nenalezeno nejmenšího, co by vedlo na stopu vraha. Prohledali jsme

ostatní místnosti, až přišli jsme do přízemní světničky sluhu Johna Walkera.“

„Promiňte, mr. Thomsons: zamykal Walker na noc tuto světničku?“

Ředitel udiveně zahleděl se na detektiva.

„Ani nás nenapadlo, dáti mu takovou otázku. Však se jej dnes ještě na to zeptám. Snad nemyslíte, mr.

Cliftone, že vrah vlezl do jeho světničky, odtud vzal klíč od ložnice Grefeidovy a po spáchaném činu zase jej tam pověsil?“

„Byla to jen pouhá otázka, jak jest mým zvykem, mr. Thomsons,“ vyhýbavě odpověděl Clifton.

„Račte vyprávěti dále. Přišli jste do světničky Walkerovy a shledali jste tam podezřelé stopy —“

„Uhodl jste, mr. Cliftone!“ zvolal s úžasem ředitel.

„Naposled mi ještě řekněte, jaké byly ty stopy!“

„Krev,“ stručně odpověděl Clifton.

„Ano, krev!“ přisvědčil ředitel. „Snad jste, milý Cliftone, o tom již neslyšel? Kdo však —?“

„Nepodezřívejte své lidi, mr. Thomsons!“ usmál se Clifton. „Na jejich mlčenlivost se můžete spolehnouti. Snadno však uhodnouti, co vy jste objevili. V domě bydlí jen pán a jeho sluha — ten sluha nepřichází dlouho policistům otevřít — jest ustrašen — on jediný má klíč od

ložnice pánovy snadno lze si domyslet, že v jeho světnici byly nalezeny krvavé stopy !“

„Vy tedy myslíte, mr. Cliftone, že Walker zavraždil svého pána?“

„Je to pravděpodobno. Jaké však byly ony stopy?“

„Poduška a prostěradla na jeho loži byly potřísněny čerstvou krví; rovněž na rukávě košile měl několik krůpějí.“

„Upozornil jste jej na to? A kterak si počínal?“

„Zbledl — začal se třásti — a potom zaplakal. Když se uklidnil, zapřísahal se nám, že svému pánu nikterak neublížil. Přál mu po večeři dobré noci, potom jej zamknul, ulehнул a spal tvrdě až do té doby, kdy jej konečně bušení na vrata probudilo. Nenalezli jsme ovšem v jeho příbytku již ničeho; však ona krev, o které nemůže říci, kterak se tam objevila, svědčí značně proti němu. A přece, milý Cliftone, myslím, že tenhle člověk není vrahem !“

„Pak jsme téhož mínění!“ řekl Clifton.

Ředitel se usmál samolibě.

„Těší mne, mr. Cliftone, že sdílíte můj názor o této tajemné vraždě. Když ale není Walker vrahem, kdo tedy zavraždil Grefielda?“

„To policie brzy vypátrá!“ ironicky prohodil Clifton.

„Ovšem že vypátrá — když jí mr. Clifton ukáže pravého vraha!“

„Přeceňujete můj důvtip, mr. Thompstone!“

„Nelichotím, mr. Cliftone; jsem přesvědčen, že jedině vy můžete objasniti tuto záhadu! Že se s námi spojíte?“

„S vámi ne! Přece víte, že nejraději pracuji samostatně.“

„Špatně jsem se vyjádřil, promiňte! Tedy mohu spoléhati na vaši součinnost, mr. Cliftone?“

„Pokusím se, snad se mi to podaří. Mohl bych zcela samotou prohlédnouti si obydlí Grefieldovo?“

„Prohledali jsme vše až příliš důkladně, mr. Cliftone! Nařídím ale stráž, která dosud hlídá dům, aby vás bez překážky vpustila dovnitř.“

„A potom si vyžadují, abych směl vyhledati Walkera v jeho vězení.“

„Nikdo nebude zbraňovati vaší rozmluvě s výšetřovaným. Prospějete nám velice, mr. Cliftone! Ten poslední případ, kdy jsme chtěli být chytřejší než vy a zatím jsme vyvedli pořádnou hloupost, notně poškodil naši reputaci.“

„Tedy já ji mám zase napravit?“ usmál se Clifton. „Nu, pokusím se!“

J. J.

V LOŽNICI.

Ještě téhož dne vstoupil Leon Clifton do domu zavražděného Grefielda. Ohledal schody, chodby, okna všech místností, i tyto samy, a posléze vstoupil do ložnice.

Bylo tu ještě vše v témž stavu, jak jej našla komise. Rozházené lože, na němž byl zavražděn Grefield, bylo prosáklé krví, jež jevila se také na podlaze, jakož i na stěně při loži.

Clifton přistoupil k oknu a seznal, že tudy nebylo možno do ložnice vniknouti.

Podíval se k otevřené pokladně a s největší pozorností jí prohlížel.

Tu zahlédl v pozadí jedné přehrady, zcela prázdné, malý předmět.

Vytáhl jej a seznal, že je to hnědý, rohový knoflík,

ozdobený vypouklou šestipaprskovou hvězdou, jež měla v středu tečkovanou jamku. Podobné knoflíky nosívají se buď u vesty nebo u rukávů kabátu.

„Prohlédli prý vše až příliš důkladně!“ usmál se Clifton, připomenuv si tato slova policejního ředitele.

„Tento nález dokazuje tu důkladnost! Je to sice jen nepatrná věc; však mnohdy může býti pouhý knoflík nejvyšším důležitým.“

Schoval do toboleky knoflík, jenž ovšem mohl se mu státí bezcenným. Nesnadno vypátrati, neměl-li Grefield druhy takové knoflíky na obleku. Utrhl se kdysi třebaš od jeho šatu a zapadl do pokladny.

Byť i nebyl důkazem k usvědčení vraha, přec jen jest důkazem té „důkladnosti“ policejní prohlídky, která si knoflíku nepovšimla. Již chtěl Clifton opusť titi ložnici.

Vtom zavádl jeho pohled o římsu podstavce, na kterém stála váza z barevného skla. Její hořejší okraj byl uražen; střípek ležel při hraně římsy.

Clifton přistoupil blíže a shledal, že lom střípku je čerstvý.

Vzal do ruky poškozenou vázu; něco v ní zachrasť tilo. Převrátil ji na dlaň a v jeho ruce octnul se malý stříbrný štítek ve tvaru srdce, v němž byly vyryty písmeny „W G.“

Na rubu štítku bylo trochu cínu — důkaz, že štítek byl k němu přiietován — patrně k jehlici do kravaty.

„G.“ — to by mohlo být „Grefield“. Však to „W“? Zavražděný jmenoval se Abraham. — Aá, vzpomínám si, že ten starý měl syna, kterého vydědil a od sebe zapudil! Hm, hm, však se dovím jeho křestní jméno!“

Také štítek uschoval, načež odebral se do světnice Walkerovy. Ohledal lože, jež bylo potřísněno krví a potom prohledal ostatní nábytek. Nenalezl však nic.

Náhodou zahleděl se na veliký obraz, znázorňující Abrahama Lincolna, jenž byl zavěšen na stěně nad stolem tak, že dole ke zdi přiléhal, nahoře však odstával.

Clíiton chytil spodek rámu, odtáhl jej ode zdi — na stůl vypadl dlouhý, tenký, na obou stranách broušený nůž, jenž byl potřísněn krví.

„Vražedný nástroj již máme,“ zahučel Clifton. „Teď jen ještě vraha!“

Zabalil nůž do papíru a vsunul jej do dlouhé náprsní kapsy.

Spokojen opustil dům a neprodleně odebral se dovězení, kdež jej hned pustili do cely Walkerovy, když se byl dříve legitimoval.

Starý John Walker upřel na něho pláčem zardělé oči. „Vy jste John Walker, sluha u mr. Grefielda?“ otázal se Clifton.

Walker němě přisvědčil.

„Váš neblahý osud vzbudil ve mně živou účast s vámi,“ pokračoval Clifton. „Nevěřím ve vaši vinu, rád bych vám pomohl na svobodu.“

A když Walker stále mlčel, promluvil zase Clifton:

„Zodpovíte mi několik otázek?“

„Kdo jste, master?“ konečně se ozval Walker.

„Postrach zlosynů, však přítel nešťastných — Léon Clifton.“

Walker se zachvěl a jeho zrak nejistě spočinul na Cliftonovi.

„Tažte se tedy, master,“ řekl tiše.

„Zavíral jste na noc svou světničku?“

„Nikdy,“ po krátkém váhání odvětil John Walker.

„To proto, abych mohl ihned vyjiti, kdyby na mne byl pán v noci zazvonil.“

„Povězte mi, kdy jste posledně viděl svého pána?“

„Po večeři. Odestlal jsem mu a když řekl, že již nepotřebuje mých služeb, zamknul jsem jej, klíč vzal jsem k sobě, načež jsem vešel do své světnice, odstroužil jsem se, ulehl jsem a hned jsem usnul.“

„Kam jste dával klíč od pánovy ložnice?“

„Visel vždy podle dveří v mé světnici.“

„Pil jste něco před spaním?“

„Chtěl jsem se napít vody ze sklenice na stole; nějak mi ale nechutnala, spolkl jsem tedy jen malý doušek, ostatek jsem vylil do popele v kamnech. A potom jsem hned usnul a neprobudil se, až mně rány na vrata vyburcovaly.“

„V noci jste tedy neslyšel nic jiného?“

„Nic.“

„Přijímal vas pan návštěvy?“

„Chodilo k němu dosti lidí. Můj pán půjčoval peníze.“

„Toho dne byl také někdo u něho?“

„Několik mužů — neznal jsem jich však — ani se nepamatuji, kterak kdo z nich vyhlížel.“

Slova tato pronesl nějak nejistě.

„Poslyšte, příteli: mr. Grefield měl syna?“

Walker sklonil hlavu.

„Měl. Však zřekl se jej a vydědil.“

„A proč vlastně?“

„Protože se nechtěl oženiti se starou, ošklivou, však bohatou miss Clockovou. Ubohý mladík od té doby toulal se různými státy, protloukaje se bídě životem — on, jediný syn boháčův!“

„Jak to víte?“

„Dost často mi dopisoval — měl mne tak rád — já jej také — ubohý hoch!“

„A kde se teď zdržuje?“

„Nevím. Poslední jeho dopis byl z Arizony; psal však tehdy, že se podívá zase jinam, ač sám ještě neví, kam.“

„William se jmenoval?“

„Ano, William.“

„Až zví o smrti svého otce, zajisté přihlásí se o dědictví.“

„Byl vyděděn, master!“

„Závět však se nenalezla!“

„Byla by nyní zbytečnou, neboť po mém pánu nezbylo vlastně ničeho. Všechny hotové peníze byly uloupeny — viděl jsem prázdnou pokladnu, kde měl pán svůj majetek —“

„Zbývá tu však ještě dům se zařízením!“

„To jest již dávno majetkem jiného! Hned tenkrát, když můj pán syna svého vydědil, prodal svůj dům se vším — vlastník se zajisté co nevidět přihlásí — a vymínil ši, aby směl domu užívatí až do své smrti.“

„Na vás nepamatoval?“

„Jednou mi řekl, že napíše svou poslední vůli, kterou majetek svůj odkáže nemocnici a mně že se dostane také podílu. Teď však — i kdybych vyšel z vězení — nedostanu ničeho, i kdyby tu byla závět; neboť vše bylo ukradeno.“

„Lituji vás, příteli! Nevěřím, že vy byste byl spáchal onen zločin, ač je tu dosti přítěžujících okolností. Mohl byste mi vysvětliti, jak se dostala krev na vaše loze a na vas šat?“

„To vysvětliti nedovedu!“

„A jak se dostal tento nůž za obraz Lincolnův ve vaší světnici?“

Ukázal mu vražedný nástroj. Walker vytřeštil oči.

„To že bylo — nalezeno — u mne?“

„Ano, našel jsem nůž u vás za obrazem. Tímto nožem byl zavražděn mr. Greiield. Nevíte snad, komu patří ?“

Chvěje se na všem těle, podíval se starý sluha na zkrvavený nástroj.

„Nikdy jsem ten nůž neviděl,“ řekl s určitostí.

„Povězte mi ještě: nosil-li váš pán někdy oblek s takovými knoflíky?“

Prohlédl si Walker nalezený knoflík a potom prohlásil, že se nepamatuje, že by byl takový knoflík u svého pána viděl.

„A což tohle! Komu toto patřilo?“

Zadíval se stařec na stříbrný štítek s monogramem.

„Jsou to písmeny ‚W. G. — William Grefield,“ ozval se Clifton.

Walker se zapotácel.

„William — Grefield — ne — ne, to není možno — master, vždyť je na světě více lidí, kteří mají takový monogram!“

„A proč by to nemohlo patřiti právě Williamu

Grefieldovi! Ze jen se tak toho děsíte! Vždyť jsem vám ještě ani neřekl, kde tento štítek byl nalezen.“

Walker vzdechnul si zhluboka.

„Našel jsem to v ložnici zavražděného! Nelze přece se domýšleti, že onen plíšek byl tam ještě z té doby, kdy byl William doma! Dostal se tam zajisté nedávno — dokonce snad v oné osudné noci!“

„Můj Bože!“ zaúpěl Walker a chytil se za hlavu. „To není pravda, to není možno — syn by přece nezavraždil vlastního otce! — — Mr. Cliftone, teď, když jest bezpečnost Williamova ohrožena, nebudu již zapírati — doznávám, že já jsem zavraždil mr. Grefielda! Ano, já!“

Clifton se útrpně usmál.

„Vy mi nevěříte?“ zvolal stařec podrážděn. „Vždyť je tu tolik důkazů, které —“

„— které proti vám jen zdánlivě svědčí. Jsou tu však také důkazy, které vrhají oprávněné podezření na někoho jiného!“

„Ne, ne, ty důkazy jsou klamné, William není vrahem, já jsem to udělal, já — ach, Bože můj!“

„Nemístná šlechetnost, příteli,“ ozval se Clifton jemně. Byl pohnut obětavostí starce. „Nic vám nebude plátno, že chcete cizí vinu uvaliti na sebe. Spravedlnost dovede najiti skutečného pachatele a také jej zaslouženě potrestá! „

ZLOSYN

Soucitně pohlédl na plačícího starce, načež opustil jeho celu.

J. J. J.

NA STOPĚ.

„Milý Cliftone, mám pro vás důležitou zprávu, jež potvrzuje vaše podezření.“

Těmi slovy uvítal ředitel policie Cliftona, když vstoupil do jeho pracovny.

„Nuže?“ vybídnul jej Clifton, aby vyprávěl.

„Přihlásil se dnes k výslechu jakýsi Howard, krejčí z osmé avenue, jenž v onen den, jenž byl posledním dnem starého Grefielda, pádem na ulici utrpěl lehčí zranění a do dnes byl upoután k loži. Když z novin zvěděl o zavraždění Grefielda, ač není ještě docela zdrav, pospíšil na policii, aby tu učinil zajímavé sdělení. Sel prý odpoledne kolem domu Grefieldova — byl té chvíle na ulici zcela sám, protože právě silně pršelo — a tu zaslechl otevřeným oknem z onoho domu prudkou hádku. Poznal hlas Grefieldův, jenž volal

rozčilen: „Stydím se za to, že jsem tvým otcem, ty nezdárníku! Nic ti nedám! Neopovaž se jen ještě jednou sem vkročiti, sice ti napráskám!“ — A jiný hlas výsměšně mu odpověděl: „Však já dostanu, co chci, uvidíš! Přece nebudu třít bídu, když mám tak bohatého tatíka!“ — Více Howard neslyšel, protože jelo okolo auto. — A když zvěděl z novin, co se stalo, považoval za svou povinnost oznámiti, co byl náhodou vyslechl. — Co tomu říkáte, mr. Cliftone?“

„Že jsem na pravé stopě,“ zněla odpověď.

„William Grefield byl u otce v den vraždy, zajisté chtěl na něm peníze, otec nechtěl povolit — skryl se tedy syn v domě a za noci provedl svůj hrozný čin.“

„Že jej v městě nikdo nepoznal!“ divil se ředitel.

„Za tolik let, snad plných útrap a strádání, mohl se William změnit k nepoznání.“

„Proč ale Walker tají, že zde byl William? Ten jej přece jistě poznal!“

„Protože chce zachránit svého miláčka, jest zajisté přesvědčen, že William spáchal vraždu a loupež — dalo se to snadno provést: William vplížil se do bytu sluhy, namíchal mu uspávacího nápoje do sklenice, a když Walker usnul, vklouzl tam podruhé, vzal klíč od otcovy ložnice, usmrtil jej, pokladnu vyloupil, zamknul zase za sebou, klíč dal na své místo; aby pak odvrátil od sebe podezření, zanechal

krvavé stopy ve světnici Walkerově, kdež také ukryl za obrazem nůž. — A ten bláhový dobrák tvrdí nyní, že on je pachatelem, když poznal, že Williamovi hrozí nebezpečí.—

„Je to skutečně bláhový stařec! Stále a stále zapírá, že u otce byl syn, a sám sebe prohlašuje za vraha a prosí o brzké odsouzení.“

„Musíme to brzy ukončiti,“ prohlásil Clifton.

„Přesvědčil jsem se, že William není v Chicagu; budu tedy po něm pátrati jinde. Již zítra opustím město.“

„Těžký úkol vás čeká, mr.

Thomson. „Vrah zajisté žije pod jiným jménem, žádný neví, jak nyní vyhlíží — nasedí se John Walker ve vyšetřovací vazbě, než mu budeme moci dokázati, že nás přelhával, aby jinému pomohl.“

„Dbejte zatím, pane řediteli, aby zpravodajům ani později nebylo prozrazeno, na koho my máme podezření,“ žádal Clifton. „Ať veřejnost myslí, že John Walker jest opravdu vrahem Grefieldovým.“ —

Nevydal se však Leon Clifton na cestu, nýbrž zůstal v Chicagu.

Když se večer vracel domů z jistého obchodu, kde učinil některé objednávky, uzřel před sebou štíhlého muže, jenž byl oděn jako švihák, však počínal si v tom obleku jakoby nezvykle. Člověk ten šel týmž směrem jako Clifton a statně

dýmал drahý doutník, jak poznal Clifton z vonného kouře, jenž táhnul k jeho čichu.

Vtom šel proti švihákovi vychrtlý mužík v sešlém oděvu.

Švihák mu zastoupil cestu a se smíchem pustil mu kouř do obličejе.

„Master, co se to opovažujete?“ durdil se chudás.

„Checheche,“ zasmál se švihák. „To se povedlo! Tome, což mne už neznáš? Tak se změnil tvůj dobrý kamarád Albert, že mu říkáš ‚master‘?“

„Tisíc Nigrů — opravdu? Tys to, Alberte? A kde jsi to sebral?“

„Holenku, můj tatík měl mne přec jen rád, že zemřel a vzpomněl si na mne ve svém testamentu, ač o mne vlastně nikdy mnoho nestál.“

„Mohl bys tedy něco zaplatit, kamaráde!“

„Tak pojď, nebudu koukat na náký ten dolar!“

Švihák vzal vychrtlého pod paží a vlekl jej odtud.

Cliftonovi neušlo ani slova z této rozmluvy. V jeho hlavě vznikly časem prazvláštní nápady. Také tentokrátě jej něco napadlo.

Ten švihák mluví o svém otci, jenž o něj nikdy nestál — a teď po něm dědil.

Aby to byl hledaný William Grefield!

Ale již v nejbližší chvíli prohlásil tuto domněnku za

pošetilou. William zajisté uklidil se hned po vraždě se svým lupem z Chicaga, kde nebyl bezpečen.

Přece však šel za těmi muži, počínaje si zcela nenápadně.

Posléze uzřel je vejiti do hospody nižšího řádu.

Byl by tam rád vešel za nimi; však obával se, aby nebyl poznán. Vrátil se tedy do vedlejší ulice, kdež vstoupil do holičského závodu. Zde vykázal se májiteli svou legitimací a žádal jej, aby mu co nejrychleji přidělal plnovous.

Stalo se, a Clifton se značně změněnou tváří opustil oficínu, načež vstoupil do oné hospůdky.

Hned zahlédl ony dva muže u stolu, na němž stály dvě láhve vína.

Usedl do kouta, stáhnul si klobouk do čela a tiše poručil si také láhev vína.

Zvolna srkaje dosti dobrý nápoj, pozoroval šviháka a vychrtlého, kteří se hlučně bavili, stále se smějíce a rychle pijíce.

Když jim byly láhve již po třetí vyměněny, protáhl se švihák — zvaný Albertem — a zasmál se hlučně.

Clifton seznal z jeho lesknoucích se očí, že jest již podnapilý.

„Tome, já jsem chlapík! Kdybys věděl, co já vím, vyvaloval bys oči!“

„A co víš?“ zvolal Tom, na nějž víno již také účinkovalo.

„Zeptej se mne — já ti — nepovím!“ zachechtal se Albert.

„Tak hloupý nejsem, zvláště když jsem provedl tak chytrý kousek! Brachu, to teď bude veselé živobytí. Skoda však, že všechno na světě má konec, tedy i peníze! Potřeboval bych potom ještě jednoho tatíka, který by byl tak bohatý, jako byl ten můj!“

„Tak si jej najdi!“ zabručel Tom.

„Hlupáku!“ utrhł se na něho Albert. „Což pak jsou bohatí tatíkové cent, který se snadno vytrousí na ulici? Nu, však já si už nějak pomohu, až to dědictví rozfofruju!“

Clifton pozorně naslouchal, jak ti dva se baví.

„Mám z pekla štěstí, kamaráde!“ ozval se zase Albert, když vřl do sebe plnou sklenici. „Ještě před několika dny měl jsem prázdnou kapsu, přišel jsem k tatíkovi, aby mi něco dal. On však mne odbyl — to se rozumí, že jsem měl na něho pořádný dopal! Kde pak by mne bylo napadlo, že ještě v tu noc po mé návštěvě přestane dýchat a já že budu dědit!“

„A kdo byl vlastně ten tvůj tatík?“

„Divný pavouk, peněz měl jako smetí —“

„Jak se ale jmenoval?“

„Zase po svém tatíkovi!“ zařehťal se Albert.

„No, no, ty s tím děláš tajnosti! Však já se to jednou přece dovím!“

„To bys musil být trochu chytřejší, Tome! Vyvaloval bys

oči, kdybych ti to pověděl! Ale já nejsem tak hloupý — chci hodně užít!“

Podezření Cliftonovo rostlo. Tenhle člověk je zajisté William Grefield. Musí si jej zajistiti, aby mu neunikl.

Vtom povstala u vzdáleného stolu prudká hádka, jež se změnila ve rvačku. Sklenice lítaly, pěsti bušily, strašný hluk rozléhal se místností. Rvalo se to tu navzájem; za chvíli také Albert a Tom dostali se mezi zápolící.

Clifton uchystal svůj boxer, aby v případě potřeby mohl se brániti.

Vtom však přispěchal statný hostinský se svými třemi dospělými syny — všichni byli ozbrojeni karabáči — a rvoucí se vypráskali a vyházeli ven.

Clifton se rychle vytratil na ulici a hned se ohlížel po Albertovi.

Toho však neviděl; jenom Tom vrávorál po dlažbě, drže si hlavu.

Přiskočil k němu a ozval se na oko rozhorlen: „Ten hostinský by zasluhoval, aby se mu ta bouda rozbila! Vyházet pokojné hosty na ulici — to je darebáctví! Ani nenechá člověka dopít, co si zaplatil!“

„Pravda, darebáctví je to,“ svědčil Tom. „Co je mu do toho, když se gentlemani pustí do zápasu? Kdyby tady byl Albert, hned bych mu řekl, abychom se vrátili do hospody

a pořádně mu tam zahráli! Kam jen, tisíc Nigrů, se ten chlap poděl? Haló, Alberte,“ houknul.

„Haló, Tome!“ zazněla z vedlejší ulice odpověď a za nedlouho přikvapil sem švihák.

„Co je, Tome? Ohrožuje tě snad tenhle chlapík?“ ukázal na Cliftona. „Ať si dá pozor — já mám pádnou pěst!“

„To je náš přítel, Alberte!“ krotil jej Tom. „Také má zlost, že byl vyhozen z hospody a povídal mi —“

„— že je policejní špehoun, co?“ zvolal Albert a vjel rukou do kapsy.

„Master, jaký to nápad,“ ozval se Clifton, stisknuv pěst pravice, na které měl dosud navléknuty ocelové kruhy, tvořící „boxer“ a zároveň sáhnul do kapsy, kde měl revolver. „Jsem-li já policejní špehoun, pak vy jste syn Abrahama Grefielda!“

Albert se zatřásl, bleskem vytrhl revolver a zaměřil na Cliftona.

Však detektiv uskočil stranou a než mohl Albert vypáliti, udeřil jej boxerem do ruky tak silně, že vykřikl a pustil zbraň.

„Tome, pomoz! Zdvihni ten revolver!“ houknul Albert.

Léon Clifton však se bleskem sehnul a uchvátil zbraň Albertovu. Poté vytrhl svůj revolver a zaměřil zbraněmi na oba muže. „Kdo se hne, toho skolím!“ pohrozil Clifton.

Oba mužové stanuli jako sloup, ze strachu před jeho zbraněmi.

Nebylo ještě příliš pozdě. Hluk přivábil hojně zvědavců, kteří se sem sbíhali. Také okna se otvírala.

V zástupu převládal živel, policii nepřátelský. A když Albert začal křičeti, že se jim děje křivda, že tento policejní špehoun chce je bezprávně zatknouti, množství hrozivě postavilo se proti Cliftonovi, jenž užel proti sobě namířeny četné revolvery.

„Utecte!“ ozývaly se hlasy. „My vás nedáme!“

Švihák i vychrtlý použili té příležitosti a vtlačili se do davu.

Léon Clifton seznal, že by tu byl každý odpor marný.

Klidně schoval zbraně do kapsy a zvolna odcházel, provázen výkřiky: „Hip! Hip!“

„Však já toho dědice po bohatím tatíku zase najdu!“ troufal si Clifton. „A potom půjde John Walker z vězení, kdežto Wiliam Grefield zaujme jeho místo.“

IV.

NEPRAVÝ PACHATEL.

Podivil se policejní ředitel, když Clifton nazejtří vstoupil k němu. Detektiv mu vysvětlil, proč neodjel.

Když projevil domněnku, že onen Albert byl zajisté sám William Grefield, potřásl ředitel hlavou.

„Toť podivné. Dnes ráno přivedli k nám zatčeného. Člověk ten koupil si u Mortona v desáté avenue klobouk a platil stodolarovou bankovkou, již kloboučník — jenž jest výborný znalec peněz — prohlásil za padělanou; a hned také dal onoho muže zatknouti.

Při prohlídce jeho šatů nalezeny listiny, znějící na dvoje jméno: William Holfast a William Grefield.¹

Clifton sebou trhl.

„Směl bych onoho muže viděti?“ otázal se chvatně.

„Hned jej sem předvolám,“ nabídnul se ředitel a přistoupil k telefonu.

Za několik minut vstoupil sem strážník, jenž provázel zatčeného.

Když jej Clifton uzřel, zahučel: „Zdá se, že je to ten ‚Albert. Aspoň se mu podobá postavou i tahy obličej.“ Albert byl tehdy ovšem jinak oblečen a také mel plnovous, kdežto tento měl jen knírek. Takové okolnosti však nerozhodují; oblek dá se vyměnit, plnovous oholit.

„Vy tedy trváte na tom, že se jmenujete Holfast?“ ozval se ředitel.

„Aspoň mám k tomu jménu právo!“ odvětil zatčený a Cliftonovi bylo, jako by slyšel šviháka Alberta.

„A či jsou ty listiny na druhé jméno?“

„Také moje!“

„Vy se tedy jmenujete Holfast i Grefield? A snad ještě jinak?“ úsměšně prohodil ředitel.

„Jmenoval jsem se Grefield; když však mne otec zavrhnul, začal jsem užívatí jména matčina, která za svobodna slula Holfastová.“

„Váš otec byl Abraham Grefield?“

„Ano,“ smutně odvětil zatčený. „Třebas mne zavrhnul, přec jen jsem byl rád, že mám dosud otce. Teď však nemám nikoho!“ dodal teskně.

„Znamenitě hraje!“ zašeptal ředitel, obrátiv se ke Cliftonovi, jenž nějak divně se díval na Williama.

„Kde bydlíte?“ otázal se zase ředitel.

„Teď vlastně na policii,“ trpce odvětil mladý muž.

„A kde jste bydlil dříve?“

„Jednou tam, podruhé jinde — neměl jsem stálého domova. Potuloval jsem se různými státy, chápaje se každé práce, jež se mi naskytla — když mne otec od sebe zapudil.“

„Jak dlouho jste v Chicagu?“

„Teprve včera jsem přijel.“

„Za jakým účelem?“

„Byl jsem právě v michiganském Lansingu, když dostaly se mi do rukou starší noviny, ze kterých k největšímu překvapení jsem zvěděl, že můj otec byl zavražděn a že John Walker byl zatčen jako podezřelý z vraždy. Hned jsem vsedl do vlaku a jel do Chicaga, abych zvěděl podrobnosti o události.“

„Jste dobrý syn!“ ironicky prohodil ředitel. „Povězte nám, od koho jste měl padělanou bankovku?“

„Dal mi ji otec — zajisté nevěděl, že je falešná.“

„A kdy vám ji dal?“

„Když jsem jej posledně viděl — osmého června. „

„Vy jste zde byl v týž den, kdy váš otec byl zavražděn?“

„Ano. Nabízelo se mi v Lansingu výnosné místo —

potřeboval jsem ale kauci pět set dolarů — dojel jsem k otci, abych si je od něj vypůjčil——— „

„Měli jste spolu hádku, vidíte?“ vmísil se do rozmluvy Clifton. William sklonil hlavu.

„Pravda. Otec se na mne rozhorlil —“

„Řekl vám, že se stydí za to, že je vaším otcem, abyste se již nikdy neopovážil k němu vkročiti, sice že vás vypráská! A vy jste odpověděl, že přece jen dostanete, co chcete, že nebudete sníšet bídu, když máte bohatého tatíka!“

„Nic takového jsem neřekl!“ hájil se William.

„Otec mne sice vyháněl, však výpraskem mi nehrozil. Posléze dal mi onu bankovku, což prý jest jediný můj podíl z jeho majetku. Více že od něho již nedostanu!“

„A co jste potom dělal?“

„Vrátil jsem se do Lansingu.“

„Tedy jste onu noc z osmého na devátého června neztrávil v Chicagu?“

„Nikoli. Odjel jsem večerním vlakem.“

„Viděl vás zde někdo, když jste tu byl osmého června?“

„Potkal jsem dosti známých; oni mne však nepoznali — tak jsem se změnil za těch několik let,“ dodal trpce. „Však i kdyby mne byli poznali, k takovému chudásovi jistě by se nikdo nepřihlásil.“

„Mluvil jste s Johnem Walkerem?“

„Mluvil. Ubohý stařec mne také nepoznal; sám jsem se přihlásil k němu. Pánové, ten člověk není vrahem — znám jej dobře“ zvolal přesvědčivě.

„Znáte jistého Toma?“ otázal se nyní Clifton.

„Tomu znám zde dosti —“

„Toho vychrtlého mužíka, s nímž jste byl včera večer v hospodě v patnácté ulici?“

„Tam jsem nebyl, master!“

„Tedy také nevíte, že jste měl být již včera zatčen a že vás dav osvobodil?“

„O tom nevím ničeho. A proč vlastně jsem měl býti zatčen?“

„Zvíte později,“ chladně odbyl jej ředitel. „Máte ještě nějakou otázku, master?“ obrátil se ke Cliftonovi.

„Prozatím žádnou.“

Zatčený byl odveden.

„Tohle je gordický uzel,“ zamumlal ředitel. „Vy jste — jako já — přesvědčen, že vrahem jest William Griefield — Williama nyní máme; máme-li však vraha, nesnadno říci. Ten člověk je sice podezřelý, však zase nezdá se mi pravým pachatelem. Poznal jste v něm onoho včerejšího?“

„Postavou i hlasem se mu podobá, také tvářnost jeví

značnou podobu. Pane řediteli, odpoledne navštívím zatčeného,“ prohlásil.

„Budete připuštěn. Já zatím pošlu telegram do Lansingu, byldi tam William Grefield či Holfast skutečně.“

Odpoledne zvěděl Clifton od ředitele, že William Holfast byl skutečně v Lansingu. Pracoval tam v jisté továrně. Osmého června ráno se vzdálil, oznámiv, že jede do Chicaga; devátého byl ráno zase v práci. Včera pak odtud zase odjel.

„Kdyby byl býval spáchal tu vraždu, měl ještě do# sti času dojeti k ránu do Lansingu. Co však zde zase chtěl? Že se přihlásil svým pravým jménem a že po# pírá vinu Walkerovu, to ještě nenasvědčuje jeho bez# úhonnosti. Vždyť dosud neví, že máme podezření na Williama Grefielda, když tak chytře vrhl stín na Johna Walkera. Pokusím se donutit jej ku přiznání; proto bych s ním rád mluvil.“

„Jistě ve vás nepozná svou ranní návštěvu,“ usmál se ředitel, neboť Clifton byl přestrojen za vězeňského dozorce. „Chcete jej vlákat do léčky, vidíte?“

„Pokusím se. Potom poznáme, do jaké míry bylo naše podezření oprávněno.“

Vyžádav si svazek klíčů, otevřel Clifton světničku Williamovu a hned začal mu tiše vyprávěti, že jest

přesvědčen o jeho vině a že má také důkazy. Pověděl mu, kterak si počínal, aby se dostal do ložnice otce vy a kterak to nastrojil, aby Walker byl považován za vraha.

Však William s rozhorlením odmítnul toto nařknutí: zároveň také hájil starého sluhu.

„Nezapírejte, kamaráde ! Walker popírá, že vás v onen den viděl, ač jste tam byl skutečně. Činí tak proto, že tuší, co jste spáchal a ve své dobrotě chce vás zachránit; tvrdí totiž neustále, že on svého pána skutečně zavraždil.“

„Vždyť ale nespáchal to on, ani já!“

„Stále budete zapíratí!“ Hledte, co se našlo v ložnici zavražděného!“ Ukázal mu štítek z jehlice.

„Řekněte, že vám tohle nepatřilo!“

„Nezapírám. Tuto jehlici měl jsem skutečně v kra# vatě, když jsem byl posledně u otce.“

„Kterak ale dostala se do vázičky na krbu?“

William sklonil hlavu.

„Chtěl jsem to zamlčeti — nyní však musím mluvit. Můj otec znovu se mne tázal, chci-li si vžiti šerednou mis za ženu; a když jsem odpověděl záporně, ve hněvu udeřil mne tak prudce do prsou, že odrazil tento štítek. Slyšel jsem, kterak vázička cvrnkla, když tam zaletěl.“

„Chytře se vymlouváte; nic vám to však neprospěl je.

Doslechl jsem, že prý už mají proti vám tak závažný důkaz, že to postačí k vašemu odsouzení. Smrt vás nemine.“

„Pak dopustí se justiční vraždy!“ zvolal William rozechvělým hlasem.

„Příteli,“ promluvil Clifton tiše, „jest mi vás líto; rád bych vás zachránil. Pomohu vám z vězení, když mi dáte ze svého lupu polovičku!“

„Nic jsem neukradl! Nikoho jsem nezabil!“ vykřikl William. „Jděte odtud, hned — sice vás udám, že jste chtěl porušit svou úřední povinnost!“

Clifton zahryzl se do rtů.

„Budete toho litovat! Jste skrbník, však svého lupu neužijete. Skončíte na popravišti!“

„Pryč odtud, ať vás tu již nevidím!“ rozlít se William a Clifton skutečně odešel.

Když stanul před ředitelem, prohlásil: „William Grefield nezavraždil starého Grefielda!“

„John Walker také ne; kdo tedy vlastně?“ pohněván zvolal mr. Thomson.

„Však jej naleznou,“ tvrdil detektiv. „Už k vůli tomu, abych u vás neklesl v ceně!“

„Jen aby to zase nebyl vrah, který nikoho nezavraždil!“ kousavě prohodil ředitel. Měl zlost, že se tentokrát i nejlepší detektiv Ameriky — a s ním také on — zmýlil.

„Dokážu vám, mr. Thomsonsone, že vrah skutečně vraždí a lupič loupí!“ usmál se Clifton. „Ti dva zatím zůstanou ve vyšetřování!“

„Na svobodu je pustím teprv tehdy, až vy přivedete vraha!“ odvětil ředitel.

„Tedy si pospíším!“ řekl Clifton a s chladným pozdravem odešel.

W.

KONEČNÉ DOPADEN.

Horečnou činnost vyvíjel nyní Léon Clifton, aby vypátral vraha Grefieldova. Proslídil všechny kouty Chicaga, všude chytře vyzvídal; však nikde nenalezl ani stopy.

Byl tím nejvýš rozmrzen; zvláště proto, že si jej mr. Thomson každodenně dobíral: „Tak vy už máte vraha? Jste chlapík, mr. Cliftone!“

„Neměl jsem se do toho vůbec plést!“ hněval se Clifton na sebe. „Nerozlousknu-li tento tvrdý oříšek, budou se vysmívat, že „The Grant Carlin“ má už špatné zuby a že už není k ničemu!“

William Grefield a John Walker byli konfrontováni; a tu stařec konečně doznal, že William byl v den vraždy skutečně u otce. Proto to zapíral, aby nepadlo na Williamaa podezření, jelikož se domníval, ač tomu sám nechtěl věřit,

že spáchal ten zločin. Nyní však prý jest přesvědčen a těší se z toho nesmírně, že se mýlil. William by zajisté také zapíral, že byl u otce, kdyby byl opravdu vinen.

Přes to však přece ponechání oba ve vazbě . . .

Když jednou Clifton, přestrojen za pobudu, obcházel zase hospůdky nejnižšího řádu, zahlédl zde vychrtlého mužíka, v němž poznal Toma.

Cekal, až vyjde a potom jej dal zatknouti.

Na policii vypátráno, že Tom je sice pobuda, jemuž však kromě potulky a opilství nedalo se nic jiného vytknout. Clifton ptal se jej na onoho Alberta.

Tom pověděl, co mu bylo známo. Albert, jehož příjmení neznal, byl také tulák, s nímž se častěji setkal při kořalce. Někdy míval Albert dosti peněz a vždy se chlubil, že je dostává od bohatého tatíka, k němuž se však nesmí hlásit.

Clifton vyzvídal, kde Tom s Albertem pivali; a tu udal mu Tom krčmu „U mořské hvězdy“, kde býval Albert nejraději, protože tu byla ženská obsluha, on pak kromě lihovin byl velikým ctitelem žen.

Vydal se tedy Clifton v přestrojení pobudy do oné krčmy.

Cestou bylo mu jíti okolo vetešnického krámku, kde právě stará židovka vyvěšovala na dveře obnošené šatstvo.

Zrak Cliftonův utkvěl na temně hnědém, dosti zachovaném kabátu, jenž měl hnědé, rohové knoflíky.

Hlavou bleskla mu myšlenka. Nenápadně vytáhl toboleku a z ní vyňal onen knoflík, jež byl našel v pokladně starého Grefielda.

Přistoupiv ke kabátu, začal jej ohmatávat; a tu sebral, že jeden knoflík na rukávě chybí, ostatní pak že se podobají onomu, jehož byl vlastníkem.

„Ný, khoupíte, master?“ otázala se židovka. „Khrásný khabát, budete v něm jako gentlemani“

Clifton otázal se na cenu, načež vkročil do krámku, kam židovka přinesla kabát.

Detektiv jej důkladně prohlédl a tu shledal, že jsou na kabátě skvrny, jež byly patrně mýdlem a kartáčem stírány.

Ukázal židovce svou legitimaci, načež mu ochotně pověděla, od koho je ten kabát. „Přinesl jej mladý muž, který zde již několikrát prodal lepší kus šatstva. Nechal tu vlastně celý oblek — černou vestu, černé kalhoty, hnědý klobouk a střevíce prý již prodala neznámým lidem — a vybral si švihácký oblek, za který dobře zaplatil.“

„Kdy to bylo?“ otázal se Clifton.

Židovka upamatovala se na den — po osmém červnu. Pověděla, že zde byl jednou s jakousi holčicí, které kupoval halenku; ta jej nazvala Albertem.

Clifton zajiskřil očima. Přikázal židovce, aby kabát onen zatím neprodávala, že jej zítra od ní sám odkoupí, načež odešel do krčmy „U mořské hvězdy“.

Zde bylo již velice živo. Spustlí hosté popíjeli, kouřili, karbanili, bavili se s drzými děvčaty, kleli, nadávali, hádali se.

Clifton usedl v koutě a dal si přinésti kořalku, načež se rozhlížel po místnosti, ozářené petrolejovou lampou — bylat jizba velice temná — a naplněná dýmem tabákovým.

Tu zaslechl hlas, jenž byl mu povědomý. A když hlas ozval se poznovu, byl jist, že vyšel z hrdla onoho, po němž pátrá. Dobře si zapamatoval zvláštní hlas Albertův, jemuž byl hlas Williamův tak nápadně podoben.

Trhl sebou. Kdyby byl nevěděl, že William jest dosud zavřen, byl by přísahal, že sedí zde. Týž obličej, týž knírek — jenom oděv byl jiný.

Mladík onen rozpustile bavil se s nalíčenou holčicí, kteréž lil kořalku za ňadra; ostatní smáli se tomu hlasitě.

Clifton dával pozor na každé jeho slovo. Však nezaslechl nic, co by jej bylo zajímalo. Jenom to, že ona dívčice nazývala svého druha Dickem.

„Necítí se bezpečným — změnil tvářnost — změnil i své jméno,“ pomyslil si Clifton.

Setrval zde až přes půlnoc, aniž by se byl něčeho dověděl.

Mladík onen sice hodně pil, však přes to přece zachovával v řeči jistou zdrženlivost.

Konečně se zdvihl a v průvodu oné nalíčené „krásky“ opustil hospodu „U mořské hvězdy“.

Clifton také vyšel ven. Tvářil se silně opilým, vrávoral a polohlasně prozpěvoval nejsprostší odrhovačky.

Párek, jenž šel před ním, nevšímal si jej. Až když Clifton náhle vykřikl chraplavým hlasem: „Ať žije trunk, ať žijou holky!“ — obrátil se onen mladík a zakřikl jej: „Táhni, ochlasto a nedoprovázej nás takovou muzikou!“

„Co — já — já ochlasta?“ blábolil Clifton. „Já — svobodný občan americký? Já mám táhnout! Já mám mlčet? Dejte si pozor, master, ať vám — já vám — já jsem rád na světě, mně v zimě i v létě zahřeje, ochladí — — zazpíval a pak vykřikl: „Hip! Hip! Ať žije president, sláva mu!“

Hrál tak věrně úlohu opilce, že by v něm ani druhý Léon Clifton nebyl poznal člověka úplně střízlivého.

Ti dva si jej již nevšíмали, bavíce se smíchem a hovorem.

Konečně stanuli před vysokým domem. Mladík vyňal klíč, otevřel vrata a vstoupiv s děvou dovnitř, zase zavřel.

Clifton stanul na protějším chodníku a díval se do oken.

Za několik minut osvětlilo se jedno okno v pátém patře.

„Čtvrté od pravého rohu,“ počítal Clifton. „Ptáčka máme v pasti; zde bydlí, když má klíč od domu.“

Setrval na chodníku tak dlouho, až světlo shašlo.

Potom vyňal své ocelové kladívko, jímž bylo lze otevřít každý zámek, a za chvíli octnul se v průjezdě. Téměř úplně zakrytou elektrickou svítilničkou svítil si na cestu. Kroků jeho nebylo slyšeti, zpod kabátu vyňal gumové podešve, jež si připnul k botám.

Tak se dostal až do pátého patra. Věděl, že v tomto domě v posledním patře jsou pokojíky jen o jednom okně; majitelka domu opatřila je nábytkem a pronajímala svobodným „pánům“ nebo „slečnám“.

Posvítil si Clifton na čtvrté dveře od pravé strany a přiložil k nim ucho. Uvnitř bylo ticho.

Vsunul kladívko do zámku, ten cvaknul, dveře se otevřely.

„Kdo to?“ ozval se mužský hlas.

„Jménem zákona!“ zvolal Clifton. „Vzdejte se!“

Posvítil si na lože u okna, kde se právě vztýčila mužská postava.

Pojednou přiletěla k němu těžká láhev a rozbila se o jeho čelo.

Clifton se zapotácel. Cítil, že mu po obličejí stéká krev, jež mu zalila oči, takže na chvíli ničeho neviděl.

Vtom zaslechl skřípot okna. Otřel si oči a zahlédl muže, jenž chystal se vyléztí oknem na střechu.

Skočil po něm, chytil jej za nohy a strhl zpět.

V jizbě zazněl úzkostlivý výkřik z ženského hrdla — bílá postava mihla se okolo Cliftona a vyrazila na chodbu.

Mezi detektivem a mladým mužem rozvinul se strašlivý zápas. Byli oba stejně silní, stejně obratní; jako kleštěmi svírali si navzájem hrdlo.

„Mary — čertova holka — honem nůž — je tam v koutě na stole!“ chroptěl nájemník.

Však jeho družka byla již venku.

Konečně podařilo se Cliftonovi vyprostiti se z rukou protivníkůvých. Bleskurychle navlékl na pravici boxer a zasadil jím soupeři tak mocnou ránu do hlavy, že pozbyl vědomí.

A když se opět vzpamatoval, měl ruce spoutány.

Clifton zamknul dveře, postavil svítilničku na stůl, před malým zrcadlem přiložil si na rozbité čelo obvaz „z nouze“, aby zastavil krvácení. Potom vyňal z kapsy revolver, a takto ozbrojen, začal prohlížeti neveliký pokojík. Kromě bezcenných pro něho předmětů nenalezl však ničeho. Na zemi ležící posupně se ušklíbal.

Tu povšimnul si Clifton, že krátké prkno u kamen vyčnívá o něco nad okolní podlahu.

Honem tam zasadil své kladívko, prkno vyzdvihnul — a

pod podlahou našel balíček a množství jakýchsi válečků v papírovém obalu.

Spoutaný zaklel; však Léon se jen usmál a spokojeně přepočítával bankovky v balíčku, jakož i potěžkával závitky, v nichž byly dle všeho zlatáky.

„Master Alberte, kterak vysvětlíte, že jsou zde peníze zavražděného Abrahama Grefielda?“ otázal se Clifton.

Však Albert neodpověděl; zuřivě pohlížel na něho.

Nezdržel se zde Clifton dlouho. Vyklonil se otevřeným oknem a hvízdnuv zvláštním způsobem. Brzy odpověděno mu jiným hvizdem s několika stran.

Konečně objevila se v ulici noční hlídka, kteréž Clifton dal se poznati a zároveň dal své rozkazy.

Za několik minut vedl Clifton spoutaného Alberta se schodů, když jej byl dříve sám oblékl. U dveří pokojíku zůstali na stráži dva policisté.

Před domem stáli ještě čtyři muži, kteří doprovodili Cliftona s jeho zajatcem do policejní budovy . . .

Mr. Thomson musil zase doznati, že nad Léona Cliftona není bystřejšího detektiva. Dopadl nyní skutečného vraha a lupiče.

Dokázal, že knoflík, nalezený v pokladně Grefieldově, patřil ke kabátu, objevenému u vetešnice. Židovka potvrdila, že je to týž člověk — třebaš byl nyní změněn —

jenž po osmém červnu koupil si u ní vše nové na sebe, svůj dosavadní oblek tam zanechav.

Dobrozdáním soudních lékařů zjištěno, že na kabátě byly zaprané skvrny — lidská krev.

Tom dosvědčil, že tento člověk jest jeho známý, Albert, s nímž byl nedávno zatčen na ulici, a potom davem zase vyproštěn z rukou detektiva. Když se jej Clifton ptal, viděli někdy u Alberta kromě revolveru ještě jinou zbraň, udal Tom, že Albert nosíval při sobě tenký, dvojostrý nůž. A když mu jej detektiv ukázal, prohlásil se vší určitostí, že je to týž.

Majitelka domu, v němž byl Albert dopaden, udala, že u ní bydlí teprv od devátého června.

Konfrontace s Williamem a Walkerem nepřinesla nic nového. William Alberta vůbec neznal, John Walker sice udal, že toho člověka vídal často vcházeti k pánovi — v den vraždy tam byl také —, že však nikdy nezvěděl, kdo jest. Domníval se, že má s ním Grefield nějaké řízení.

Prohlídkou obchodních knih Grefieldových zjištěn na peněžítá jeho hotovost do dne vraždy; obnos, nalezený u Alberta, byl menší jen o několik set dollarů, které zlosyn již utratil.

Léon Clifton prohledal ještě jednou pokojík Albertův; po vytažení uvolněného kachlíku v kamnech našel tam

krabičku se starými skvosty, jež William poznal jako majetek zavražděného otce.

Tento důkaz byl rozhodující. A když seznal Albert, že všechno svědčí proti němu, přiznal se posléze ku vraždě a k loupeži, kterou provedl týmž způsobem, jak zprvu domýšlel se Clifton o Williamovi; byl v domě dobře obeznámen. Jeho doznání všechny nejvýš překvapilo; neboť pověděl také, že jest nemanželským synem starého Grefielda, jenž svůj poklesek dovedl utajiti. Starý podivín udílel mu podpóru, jež však Albertovi nestačila. Když byl posledně u něho, žádal na něm tisíc dolarů, však stařec odmítnul a oba dostali se spolu do hádky. Tuto hádku slyšel krejčí Howard a Clifton myslil, že tím synem byl William.

Albert měl v úmyslu, se svým lupem opustiti Chicago; však pořád se mu odtud nechtělo — až se dostal do rukou spravedlnosti.

Otcovrah skončil svůj život na elektrickém křesle.

Nevinně podezřívání byli propuštěni na svobodu. Poněvadž nenalezena závět, připadly všechny peníze a skvosty Williamovi, jenž pak žil společně s Walkerem.

Clifton byl spokojen s tímto svým novým úspěchem.

*Dalšie knihy od autora Léon
Clifton*

OSUDNÝ PROUŽEK PAPIRU

NEZNÁMÝ ZLODĚJ

OTRÁVENÁ RŮŽE

TAJEMSTVÍ RODINNÉ HROBKY